

antwoording heeft af te leggen van de wijze waarop hij zijn taak als vaste deskundige vervuld heeft;

dat een dergelijke inlichtingen- en verantwoordingsplicht slechts bestaat tegenover hem, die de opdracht tot het onderzoek heeft gegeven; dat dan ook de arts door zijn bovenvermelde weigering, wat ook zij van de motivering daarvan, niet blijk gaf van onvoldoende zin voor rechtvaardigheid;

dat mitsdien ook dit onderdeel van de klacht niet gegrond is, zodat niet gebleken is, dat de arts zich heeft schuldig gemaakt aan handelingen of aan nalatigheid of blijk heeft gegeven aan grove onkunde als bedoeld in artikel 1 van de Medische Tuchtwet;

Overwegende voorts ambtshalve, dat het College van oordeel is, dat deze beslissing in voege als na te melden met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt, weshalve die bekendmaking zal worden bevolen;

RECHT DOENDE IN NAAM DER KONINGIN:

Wijst de klacht als niet gegrond af.

Bepaalt dat de beslissing van het Medisch Tuchtcollege te 's-Gravenhage dd. 21 oktober 1965 met in achtneming van het bepaalde in art. 63 van het K.B. van 31 oktober 1929 S. 474, zoals dit later is gewijzigd, zal worden bekend gemaakt met dien verstande dat deze bekendmaking uitsluitend zal geschieden met betrekking tot de vijf laatste overwegingen van de beslissing.

Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing der beslissing in de *Verslagen en Mededelingen betreffende de Volksgezondheid* en in *Medisch Contact*.

Voornoemde beslissing is met overneming van gronden bij beslissing van 2 juni 1966 door het Centraal Medisch Tuchtcollege bevestigd.

Voorts bepaalde dit College, dat de bekendmaking van de beslissing, waarvan beroep, behalve door toezending van een afschrift aan de redactie van de *Verslagen en Mededelingen betreffende de Volksgezondheid* en *Medisch Contact* ook zal geschieden door toezending van een afschrift aan de redactie van het *Nederlands Tijdschrift voor Geneeskunde* en de *Nederlandse Jurisprudentie*.

Samenvatting:

De arts, vaste deskundige bij de Raad van Beroep, is niet verplicht, aan anderen dan aan zijn opdrachtgever, inlichtingen te verstrekken aangaande zijn bevindingen bij een door hem in genoemde functie onderzochte patiënt.

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; deze behoudt zich het recht voor, de stukken te bekorten)

NEUSBLOEDINGEN

In zijn caput selectum schrijft Prof. JONGKEES (1966) o.a.: „Telefoon, vervoersnelheid en de aanwezigheid van specialisten en ziekenhuizen die dag en nacht ter beschikking staan, zijn er oorzaak van dat de huismedicus de neiging heeft, van al deze voordelen te profiteren en de patiënt niet meer zelf de hulp te bieden, die hij zeker in staat zou zijn te verschaffen”. Ik stel voor dit als volgt te veranderen:

„Telefoon, vervoersnelheid en de aanwezigheid van specialisten en ziekenhuizen die dag en nacht gratis ter beschikking staan, zijn er de oorzaak van dat de patiënt de neiging heeft, van al deze voordelen te profiteren en zich niet meer de hulp te laten bieden door zijn huisarts, die deze zeker in staat zou zijn te verschaffen”. De daarna volgende zin zou ik willen wijzigen in: „Het is mijn overtuiging, dat één van de vele factoren die ertoe leiden dat het huisartsenberoep bij een aantal mensen (patiënten zowel als medici) aan aantrekkelijkheid inboet, gelegen is in het feit dat vele handelingen die de huisarts zeer goed kan verrichten, op wens of aandringen van de patiënt gratis worden overgedragen aan technische specialisten” . . .

Even verder volgt een inderdaad waarheidsgetrouwe tekening van de neusbloeding thuis. Dat de eerste taak van de arts in deze situatie is het scheppen van orde; dat wat rustgevendende woorden uiteraard ook op hun plaats zijn, zijn richtsnoeren, die wel op een studentencollege behoren, maar volkomen overbodig zijn voor elke medicus practicus. Zelf weiger ik steeds een neusbloeding aan huis te behandelen; ik laat de patiënt altijd bij mij komen. Dan is mijn eerste grote moeilijkheid, te voorkomen, dat het hoofd van de familieclan en van de begeleidende buurtgenoten zeggen: „Zeker naar het ziekenhuis, dokter?” Of voordat ik nog met enig onderzoek heb kunnen beginnen: „Zoudt U Moeder niet laten opnemen, dokter?” Het is een hele kunst, zich op een elegante wijze uit deze situatie te redden, zonder dat minstens één gezin zich naar een andere huisarts laat overschrijven. Ik moet dan rekening houden met mijn onverzorgde oudedag zonder waardevervalst pensioen van de ambtenaar. Het publiek weet nu eenmaal, dat men zich geheel gratis door de knapste specialist in het best geoutilleerde ziekenhuis kan laten behandelen.

Zou Prof. JONGKEES een statistiek kunnen overleggen van het aantal patiënten met neusbloedingen, die buiten de huisarts om het ziekenhuis komen binnenwandelen, en van het aantal, dat met en zonder voorbehandeling door de huisarts wordt ingestuurd? Zijn op een geheel onbewezen veronderstelling berustende veeg uit de pan aan de Nederlandse huisarts siert het caput selectum niet, en maakt dat zijn artikel niet op die hoogte staat, die wij van de rubriek der capita selecta gewend zijn.

Literatuur: JONGKEES, L. B. W. (1966) *Ned. T. Geneesk.* **110**, 1749.

Wieringen, 6 oktober 1966

J. A. Kok

Het schijnt dat collega Kok nogal wat last ondervindt van de door mij aangestipte moeilijkheden van de huisarts. Hij beschrijft tenminste uitvoerig hoe hij ermee kampt, maar overwint! Jammer is het dat hij de eerste regel van mijn caput kennelijk niet heeft gelezen, anders had deze inzender zich niet zo boos behoeven te maken over het feit dat hij er iets in las, dat hem reeds bekend was. De edele verontwaardiging van collega Kok heeft me echter geroerd, en ik nodig hem dan ook gaarne uit eens enige weken in het Wilhelmina Gasthuis te Amsterdam te komen helpen bij het behandelen van patiënten met neusbloedingen. Hij kan dan tevens zien, dat het niet op die plaats is, dat pannen op het vuur staan, waaruit ongegronde veges worden opgediend.

Amsterdam, 13 oktober 1966

L. B. W. JONGKEES